

FERRAN NADEU

ANÀLISI

Un any després de la Marató

Teresa
CRESPO

Presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS)

El 27 de maig del 2012 es va celebrar la Marató per la pobresa de TV3 i Catalunya Ràdio, promoguda pel Govern de la Generalitat. Personalment tenia moltes raons per no estar d'acord amb la iniciativa. En una situació cada vegada més greu de creixement de la pobresa i la vulnerabilitat, em semblava que una marató no resoldria res, o ben poc en el millor dels casos. Era una acció extraordinària en resposta a una conjuntura extraordinària que podia paliar algunes situacions de mancança, però que no plantejava el fons de la qüestió: no atacava les causes que generen pobresa i incrementen les desigualtats.

Una marató per sensibilitzar i recaptar fons per a programes d'atenció directa a persones en situació de pobresa no comportava cap canvi en el model social i econòmic responsable de generar-la, i tampoc no plantejava l'impuls de polítiques socials que, en base al reconeixement dels drets de les persones i la responsabilitat pública dels poders polítics, garantissin uns mínims vitals per a tota la ciutadania. Si bé hi havia una voluntat implícita de conscienciar sobre la problemàtica, incrementar la responsabilitat de la ciutadania i reconèixer la tasca de les entitats del tercer sector –que fa temps que realitzen una tasca de contenció molt important–, l'objectiu fonamental era aconseguir diners, que en tot cas serien insuficients donada la dimensió del problema.

Nous projectes

El resultat d'aquella marató van ser 4,5 milions d'euros que han permès iniciar nous projectes i han donat resposta a necessitats socials que, d'altra manera, haurien quedat desateses. Ha permès pactes i aliances entre entitats per portar a terme noves iniciatives conjuntes i s'han posat en marxa projectes transformadors, així com altres de centrats en mesures de contenció i ajuda que, un cop exhaurits els recursos concedits, finalitzaran. Algunes entitats en situació crítica han aconseguit resistir un any més, a l'espera que la situació econòmica millori.

Les dades de pobresa, però, continuen sent alarmants. La nova pobresa augmenta i, el que és pit-

jor, s'incrementa la pobresa severa. L'atur és cada dia més elevat, el nombre de llars on no entra cap ingrés creix sense aturador i la infància pateix cada vegada amb més força la manca de recursos. La llista de col·lectius afectats i les dades resulten cada cop més doloroses.

Abans que passi un any més sense prendre mesures realment efectives, vull fer un toc d'alerta i expressar el que m'agradaria poder dir quan hagin passat dos anys de la marató per la pobresa. Quan arribi el moment, m'agradaria poder deixar constància que s'han aplicat mesures transformadores, que els nostres polítics han pres consciència de la gravetat del moment i que han estat capaços d'asseure's al voltant d'una taula, amb cimera o sense, per definir els mínims vitals que

La iniciativa contra la pobresa va recaptar 4,5 milions, que han estat útils, però no s'ha atacat l'arrel del problema

És urgent un pacte de país que no sigui un document de bones intencions, sinó un acord ferm amb recursos

tot ciutadà necessita. M'agradaria poder dir que els nostres representants han segellat un acord que preveu com aconseguir-ho, però també que la població, les empreses, els bancs, els rics i els pobres, han crescut en responsabilitat i actuen d'una manera més ètica, respectant les lleis i amb voluntat de construir una societat més equitativa on tothom aporta el que pot i prioritza el bé comú per davant dels interessos individuals.

És urgent arribar a un pacte de país contra la pobresa que no sigui un document més de bones intencions, sinó un compromís ferm a curt termini i amb dotació pressupostària entre les entitats socials, els partits polítics, el Govern, els agents socials i la societat civil. Amb un únic compromís n'hi ha prou: que al nostre país no hi hagi cap persona que no disposi dels recursos mínims per viure dignament. ≡

–¿A quantes persones ajuden en total des de l'AECC a Catalunya?

–Econòmicament, l'any passat vam atendre una mica més de 500 peticions econòmiques d'entre les 2.350 persones que van rebre suport per part dels equips de psico-oncologia i treball social.

–¿Vostès també han notat la crisi en les seves pròpies finances, han patit retallades en subvencions?

–En aquest aspecte tenim la sort de ser independents econòmicament, ja que les administracions públiques només ens aporten el 4% del nostre pressupost. Això fa que en aquesta època de crisi puguem seguir donant serveis o fins i tot incrementar-los, ja que el nostre pressupost no està relacionat amb els diners ingressats amb aquestes ajudes públiques. El 96% prové de llegats i d'herències, de les col·lectes, campanyes extraordinàries, de les aportacions dels socis, que donen una quantitat voluntària... El que necessitem en aquest

país d'una vegada per sempre és un canvi en la llei del mecenatge, que hi hagi uns incentius fiscals semblants als que hi ha als Estats Units o en altres països de la Unió Europea. De moment tenim prevista una reunió amb grans empreses catalanes a les quals demanarem que s'hi impliquin més. Apelem a la responsabilitat social corporativa.

–Com altres oenagés i fundacions, han sortit al carrer a buscar socis.

–En aquests moments estem fent una campanya activa de captació als carrers. També estem fent crides entre els nostres associats, voluntaris i col·laboradors perquè ens portin més socis entre els seus coneixuts. Incrementar el nombre d'abonats significaria augmentar els nostres serveis, destinar més diners a la recerca i poder donar més ajudes.

–Compten amb una notable xarxa de voluntaris.

–Resulta molt gratificant veure

com amb la crisi la gent es torna més solidària, ja sigui ajudant amb l'alimentació, amb la pobresa dels de casa, són aspectes que a tots els toca bastant de prop, igual que el càncer. Qui més o qui menys té algú pròxim que ha tingut o té càncer. És una malaltia que desperta la solidaritat. Però sempre necessitem més mans...

–¿Què pot fer un voluntari a l'associació?

–De tot. N'hi ha que visiten malalts terminals, altres acompanyen persones a fer la quimioteràpia, alguns es mobilitzen quan hi ha campanyes de divulgació o de recollida de diners. Depèn del perfil i de les preferències de la persona. Ara el que més necessitem són voluntaris que estiguin en contacte amb els malalts, que disposin de temps i d'il·lusió i que puguin donar continuïtat al projecte al qual es comprometen. ≡